

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 17 kwietnia 2024 r.*

Odmiany roślin – Przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin w odniesieniu do odmiany ziemniaków Melrose – Nieuiszczenie w terminie opłaty rocznej – Pozbawienie prawa do ochrony – Wniosek o przywrócenie do stanu pierwotnego – Przesłanki doręczania decyzji i komunikatów CPVO

W sprawie T-2/23

Romagnoli Fratelli SpA, z siedzibą w Bolonii (Włochy), którą reprezentowali E. Truffo i A. Iurato, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Wspólnotowemu Urzędowi Ochrony Odmian Roślin (CPVO), który reprezentowały M. García-Moncó Fuente i Á. Martínez López, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: F. Schalin, prezes, I. Nömm (sprawozdawca) i G. Steinfatt, sędziowie,

sekretarz: V. Di Bucci,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

uwzględniając, że w terminie trzech tygodni od dnia powiadomienia stron o zakończeniu pisemnego etapu postępowania nie wpłynął wniosek stron o wyznaczenie rozprawy, i postanowiwszy, na podstawie art. 106 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem, orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia ustnego etapu postępowania,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 W skardze opartej na podstawie art. 263 TFUE skarżąca, spółka Romagnoli Fratelli SpA, wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) z dnia 7 listopada 2022 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Okoliczności powstania sporu

- 2 W dniu 10 grudnia 2009 r. skarżąca złożyła do CPVO wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. 1994, L 227, s. 1). Wniosek ten został zarejestrowany pod numerem 2009/2240.
- 3 Odmianą roślin, dla której wniesiono o przyznanie wspólnotowej ochrony, jest odmiana ziemniaków Melrose należąca do gatunku *Solanum tuberosum* L.
- 4 Wspólnotowa ochrona została przyznana dla przedmiotowej odmiany roślin na mocy decyzji CPVO z dnia 20 lutego 2012 r.
- 5 W dniu 27 października 2021 r. CPVO wystawił na rzecz skarżącej notę ustalającą wysokość opłaty rocznej z tytułu objęcia wspólnotowym prawem do ochrony przedmiotowej odmiany roślin i wysłał ją skarżącej na jej konto użytkownika w CPVO o nazwie „MyPVR”.
- 6 Ponieważ nota ustalająca wysokość opłaty rocznej nie została opłacona w wyznaczonym terminie, w dniu 10 stycznia 2022 r. do skarżącej zostało skierowane, zgodnie z art. 83 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94, formalne przypomnienie o płatności, wysłane na jej konto użytkownika MyPVR. W ramach tego przypomnienia CPVO wezwał skarżącą do uiszczenia kwoty należnej z tytułu opłaty rocznej w terminie miesiąca celem niedopuszczenia do pozbawienia jej wspólnotowego prawa do ochrony przedmiotowej odmiany roślin zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. c) wspomnianego rozporządzenia.
- 7 Jako że na dzień 16 lutego 2022 r. dokumenty odnoszące się do opłaty rocznej nadal nie zostały pobrane przez skarżącą z jej konta użytkownika MyPVR, CPVO wysłał jej za pośrednictwem poczty elektronicznej kolejne przypomnienie o płatności, nie przedłużył jednak terminu na jej dokonanie.
- 8 Ponieważ opłata roczna nie została uiszczona w wyznaczonym terminie, w dniu 21 marca 2022 r. CPVO pozbawił skarżącą wspólnotowego prawa do ochrony przedmiotowej odmiany roślin. Decyzja w przedmiocie tego pozbawienia została doręczona skarżącej w dniu 22 marca 2022 r.
- 9 W dniu 6 maja 2022 r. skarżąca złożyła na podstawie art. 80 rozporządzenia nr 2100/94 wniosek o przywrócenie do stanu pierwotnego w odniesieniu do terminu zapłaty wspomnianej powyżej opłaty rocznej.
- 10 W dniu 6 maja 2022 r. skarżąca uiszcza ową nieopłaconą do tego dnia opłatę roczną.
- 11 W zaskarżonej decyzji CPVO nie uwzględnił złożonego przez skarżącą wniosku o przywrócenie do stanu pierwotnego. Wniosek ten został oddalony na tej podstawie, po pierwsze, że nie spełniał wymogów przewidzianych w art. 80 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94, a po drugie, że skarżąca nie

wykazała, iż miała do czynienia z niedającymi się przewidzieć okolicznościami i że dołożyła wszelkiej wymaganej staranności, aby wymogi określone w art. 80 ust. 1 tego rozporządzenia zostały spełnione.

Żądania stron

- 12 Skarżąca wnosi do Sądu zasadniczo o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie CPVO kosztami postępowania.
- 13 CPVO wnosi do Sądu zasadniczo o:
- odrzucenie skargi;
 - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności

- 14 CPVO wnosi o odrzucenie skargi w całości jako niedopuszczalnej z tego względu, że zarówno w rozporządzeniu nr 2100/94, jak i w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 874/2009 z dnia 17 września 2009 r. ustanawiającym przepisy wykonawcze do rozporządzenia nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed CPVO (Dz.U. 2009, L 251, s. 3) brak jest podstawy prawnej do wniesienia skargi w niniejszej sprawie. Ponadto, zważywszy na brak podstawy prawnej w owych rozporządzeniach, CPVO kwestionuje również możliwość zastosowania art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 15 Skarżąca nie zgadza się z argumentami CPVO.
- 16 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych.
- 17 Artykuł 263 akapit piąty TFUE stanowi, iż akty tworzące organy i jednostki organizacyjne Unii mogą przewidywać wymogi i warunki szczególne dotyczące skarg wniesionych przez osoby fizyczne lub prawne na akty tych organów lub jednostek organizacyjnych zmierzające do wywołania skutków prawnych wobec tych osób.
- 18 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem należy uznać za mogące stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności wszystkie przepisy lub środki przyjęte przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii, bez względu na ich formę, które mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy osoby fizycznej lub prawnej, zmieniając w istotny sposób jej sytuację prawną (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2019 r., International Management Group/Komisja, C-183/17 P i C-184/17 P, EU:C:2019:78, pkt 51 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 19 W tym względzie wystarczy zauważyć, że, po pierwsze, skarżąca jest adresatem zaskarżonej decyzji, i po drugie, że na podstawie tej decyzji CPVO wyraził w sposób jednoznaczny swoje ostateczne stanowisko w przedmiocie wniosku o przywrócenie do stanu pierwotnego, wywołując tym samym wiążące skutki prawne mogące naruszyć interesy skarżącej.
- 20 Niemniej CPVO utrzymuje, że art. 263 akapit piąty TFUE potwierdza jego kompetencję do rozstrzygania w przedmiocie wniosku o przywrócenie do stanu pierwotnego bez możliwości wniesienia odwołania do izby odwoławczej CPVO lub do Sądu, jako że taka skarga nie została przewidziana ani przez rozporządzenie nr 2100/94, ani przez rozporządzenie nr 874/2009, które stanowią „wymogi i warunki szczególne” w rozumieniu akapitu piątego tego artykułu. Co za tym idzie, CPVO twierdzi, że zaskarżona decyzja nie może być przedmiotem skargi do Sądu na mocy art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 21 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z art. 2 TUE – Unia opiera się między innymi na wartościach równości i państwa prawa. Tymczasem samo istnienie skutecznej kontroli sądowej służącej zapewnieniu poszanowania przepisów prawa Unii jest nierozzerwalnie związane z istnieniem państwa prawa (zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., CSUE/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 22 Artykuł 19 TUE, w którym skonkretyzowano zasadę państwa prawnego wyrażoną w art. 2 TUE, powierza sądom państw członkowskich i Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej zadanie zapewnienia pełnego stosowania prawa Unii we wszystkich państwach członkowskich, jak również skutecznej ochrony sądowej praw, jakie jednostki wywodzą z tego prawa, przy czym Trybunał posiada wyłączną kompetencję do dokonywania ostatecznej wykładni owego prawa (zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., CSUE/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 23 Ponadto, zgodnie z art. 256 ust. 1 zdanie pierwsze TFUE, Sąd jest właściwy do rozpoznawania skarg określonych w art. 263, 265, 268, 270 i 272 TFUE, z wyjątkiem skarg powierzonych sądowi wyspecjalizowanemu utworzonemu na mocy art. 257 tego traktatu i skarg zastrzeżonych na mocy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla Trybunału.
- 24 System sędziowski Unii opiera się więc na kompletnym systemie środków odwoławczych i procedur mających na celu zapewnienie kontroli zgodności z prawem aktów wydawanych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii (zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., CSUE/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 25 Wynika stąd, że o ile „wymogi i warunki szczególne”, o których mowa w art. 263 akapit piąty TFUE, pozwalają z pewnością na ustanowienie przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii wymogów i warunków wewnętrznych poprzedzających wniesienie skargi do sądu, regulujących w szczególności funkcjonowanie mechanizmu samokontroli lub przebiegu postępowania ugodowego, o tyle tych wymogów i warunków nie można rozumieć w ten sposób, że zezwalają one instytucji Unii na wyłączenie sporów wiążących się z wykładnią lub stosowaniem prawa Unii spod właściwości sądu Unii (zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., CSUE/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Z art. 81 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 wynika poza tym, że w braku odpowiednich przepisów proceduralnych w tym rozporządzeniu lub w przepisach przyjętych na jego podstawie CPVO stosuje zasady kodeksu postępowania ogólnie przyjęte w państwach członkowskich.

- 27 W tym względzie należy stwierdzić, że art. 263 akapit czwarty TFUE, który przewiduje możliwość wniesienia skargi na akty instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii, stanowi właśnie wyraz takiej „zasady kodeksu postępowania ogólnie przyjęte[j] w państwach członkowskich”, o której mowa w art. 81 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94. Co za tym idzie, chociaż rozporządzenie nr 2100/94 nie przewiduje wyraźnie, w odniesieniu do decyzji CPVO wydanych w przedmiocie wniosku o przywrócenie do stanu pierwotnego złożonego na podstawie art. 80 rozporządzenia nr 2100/94, środka odwoławczego przed izbą odwoławczą CPVO ani wnoszonego bezpośrednio do Sądu, to jednak istnienie środka odwoławczego można wywieść z art. 81 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia i z art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 28 Należy stwierdzić, że przyznanie CPVO wyłącznej właściwości do interpretowania i stosowania rozporządzenia nr 2100/94, a w szczególności art. 80 tego rozporządzenia, w każdym stanie rzeczy stoi w sprzeczności z orzecznictwem przypomnianym w pkt 21–25 powyżej (zob. podobnie wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., CSUE/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, pkt 64).
- 29 W związku z powyższym należy oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez CPVO.

Co do istoty

- 30 W skardze podniesione zostały, co do istoty, dwa zarzuty, dotyczące, po pierwsze, naruszenia art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94, a po drugie, naruszenia art. 65 rozporządzenia nr 874/2009.

W przedmiocie dopuszczalności dowodów przedstawionych po raz pierwszy przed Sądem

- 31 Należy stwierdzić, że z akt CPVO wynika, że załączniki do skargi 1, 8–12, 14–16 i 23–25 nie zostały przedstawione przez skarżącą w toku postępowania administracyjnego przed CPVO.
- 32 W tym względzie należy przypomnieć, że z orzecznictwa wynika, iż zgodność z prawem aktu Unii powinna być oceniana w oparciu o informacje, którymi instytucja dysponowała w momencie jego wydania. Nikt zatem nie może powoływać się przed sądem Unii na elementy stanu faktycznego, które nie zostały przedstawione w toku postępowania administracyjnego (zob. wyrok z dnia 8 marca 2023 r., Novasol/ECHA, T-70/22, niepublikowany, EU:T:2023:106, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 33 W związku z tym, zważywszy, że wymienione w pkt 31 powyżej załączniki zostały przedstawione po raz pierwszy przed Sądem, nie mogą one zostać uwzględnione dla celów kontroli zgodności zaskarżonej decyzji z prawem i należy zatem stwierdzić ich niedopuszczalność.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94

- 34 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca wysuwa co do zasady dwa twierdzenia, dotyczące, w przypadku pierwszego – siły wyższej lub niedających się przewidzieć okoliczności związanych z pandemią COVID-19 i usprawiedliwiających brak poszanowania terminu na uiszczenie opłaty rocznej ustalonej przez CPVO, a w przypadku drugiego – błędnej interpretacji przez CPVO przedstawionych przez nią dowodów.

- 35 CPVO nie zgadza się z argumentacją skarżącą.
- 36 Zgodnie z art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94, w przypadku gdy, mimo zachowania w danych okolicznościach należytej staranności, składający wniosek o przyznanie wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin, posiadacz lub inna strona postępowania przed CPVO nie byli w stanie dotrzymać wyznaczonego terminu w stosunku do CPVO, należy przywrócić – na wniosek – termin, o ile niedotrzymanie wyznaczonego terminu bezpośrednio powoduje na mocy przepisów tego rozporządzenia utratę jakiegokolwiek uprawnienia lub prawa do wniesienia środków odwoławczych.
- 37 Z art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94 wynika, że przywrócenie stanu pierwotnego jest uzależnione od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek, a mianowicie, po pierwsze, dany podmiot musi działać z zachowaniem należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach, i po drugie, niedotrzymanie wyznaczonego terminu musi skutkować bezpośrednio utratą uprawnienia lub prawa do wniesienia środków odwoławczych [zob. analogicznie wyrok z dnia 15 września 2011 r., Prinz Sobieski zu Schwarzenberg/OHIM – British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), T-271/09, niepublikowany, EU:T:2011:478, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 38 Ponadto poszanowanie terminów należy do względów porządku publicznego, a przywrócenie do stanu pierwotnego może szkodzić pewności prawa. W konsekwencji przesłanki stosowania przywrócenia do stanu pierwotnego należy interpretować w sposób ścisły [zob. podobnie i analogicznie postanowienie z dnia 9 grudnia 2022 r., AMO Development/EUIPO (Instrumenty medyczne), T-311/22, niepublikowane, EU:T:2022:822, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 39 W niniejszej sprawie skarżąca kwestionuje co do istoty dokonaną przez CPVO ocenę przesłanki pierwszej wymienionej w pkt 37 powyżej, zgodnie z którą to oceną skarżąca nie dowiodła, po pierwsze, że miała do czynienia z niedającymi się przewidzieć okolicznościami, a po drugie, że działała z zachowaniem należytej staranności wymaganej w danych okolicznościach.
- 40 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że na takie niedające się przewidzieć okoliczności składały się, po pierwsze, nieoczekiwana sytuacja wywołana pandemią COVID-19 i związana z nią nieobecność jedynej jej pracownicy odpowiedzialnej za korespondencję z CPVO, a po drugie, cyberatak, którego stała się adresatem.
- 41 Co się tyczy podnoszonego cyberataku na skarżącą należy stwierdzić, że ani ten argument, ani dowody na jego poparcie nie zostały przedstawione CPVO we wniosku o przywrócenie stanu pierwotnego. Co za tym idzie, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 32 powyżej, argument ten należy oddalić.
- 42 Jeśli chodzi o niedające się przewidzieć okoliczności związane z pandemią COVID-19 i będącą ich wynikiem nieobecność jedynej pracownicy skarżącej odpowiedzialnej za korespondencję z CPVO, skarżąca przedstawiła jeden dowód, a mianowicie zaświadczenie z dnia 7 czerwca 2022 r. wystawione przez Confcommercio Ascom Bologna wskazujące, że w okresie od października 2021 r. do kwietnia 2022 r. jej pracownicy biurowi byli nieobecni 600 godzin ze względu na chorobę związaną z COVID-19. Ponadto w wysłanej za pośrednictwem poczty elektronicznej wiadomości z dnia 7 czerwca 2022 r., adresowanej do CPVO, skarżąca uściśliła, że wspomniana pracownica była nieobecna dwukrotnie w ciągu pięciu poprzedzających miesięcy ze względu na COVID-19.

- 43 W tym względzie należy stwierdzić, że zaświadczenie z dnia 7 czerwca 2022 r. wystawione przez Confcommercio Ascom Bologna, wskazujące całkowitą liczbę godzin pracy nieprzepracowanych przez ogół personelu skarżącej, nie wskazuje ani liczby godzin lub dni, ani okresu, w których jedyna pracownica odpowiedzialna za korespondencję z CPVO była nieobecna, a tym samym niezdolna do wykonywania zadań, które zostały jej powierzone, związanych z korespondencją z CPVO. W konsekwencji należy uznać, iż skarżąca nie przedstawiła dowodów pozwalających wykazać, że owa pracownica była nieobecna i że skarżąca mierzyła się ze szczególnymi okolicznościami ze względu na pandemię COVID-19, które uniemożliwiły jej dochowanie terminu na uiszczenie opłaty rocznej.
- 44 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że zważywszy na fakt, iż jest średnim przedsiębiorstwem, nie dysponowała środkami finansowymi pozwalającymi jej zatrudnić dodatkowych pracowników celem zastąpienia pracowników przebywających na zwolnieniu chorobowym.
- 45 W tym względzie należy stwierdzić, że we wniosku o przywrócenie do stanu pierwotnego skarżąca nie przedstawiła dowodów innych niż wspomniane w pkt 42 powyżej zaświadczenie z dnia 7 czerwca 2022 r. wystawione przez Confcommercio Ascom Bologna. Co za tym idzie, wobec braku jakichkolwiek dowodów w tym względzie, zwykłe twierdzenie odnoszące się do braku środków finansowych wystarczających do zatrudnienia dodatkowych pracowników nie może samo w sobie zostać uznane za dostateczne dla wykazania, że skarżąca miała do czynienia z niedającymi się przewidzieć okolicznościami i że dołożyła wymaganej w tych okolicznościach należytej staranności w celu dochowania terminu na uiszczenie ustalonej przez CPVO opłaty rocznej.
- 46 Ponadto należy stwierdzić, że skarżąca nie wyjaśniła powodów, dla których nie przyjęto innych możliwych rozwiązań pozwalających zniwelować skutki nieobecności jej pracownicy odpowiedzialnej za korespondencję z CPVO. Tytułem przykładu, nawet gdyby nieobecność tej pracownicy została dowiedziona, co nie ma miejsca w niniejszym wypadku, skarżąca w żaden sposób nie wyjaśniła ani nie wykazała na podstawie dowodów, co przeszkodziło jej w przekazaniu zadań owej pracownicy i danych identyfikacyjnych pozwalających na dostęp do konta użytkownika MyPVR innemu pracownikowi skarżącej przez okres około pięciu miesięcy.
- 47 Co więcej, w dniu 16 lutego 2022 r. CPVO wysłał do skarżącej za pośrednictwem poczty elektronicznej dodatkową wiadomość, wzywając ją do zapoznania się z nową wiadomością na jej koncie MyPVR i deklarując gotowość do udzielenia jej wszelkich dodatkowych informacji dotyczących dostępu do MyPVR. Tymczasem, nawet przy założeniu, że skarżąca miała problemy z dostępem do MyPVR, należy stwierdzić, że nie zareagowała na tę wiadomość poczty elektronicznej ani nie zwróciła się o pomoc w tym względzie. Skarżąca nie wykazała zatem, że dochowała wszelkiej staranności wymaganej na podstawie art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 2100/94.
- 48 Co za tym idzie, uwzględnivszy okoliczności faktyczne przedstawione w chwili złożenia wniosku o przywrócenie do stanu pierwotnego, CPVO słusznie uznał, że skarżąca nie wykazała, że miała do czynienia ze szczególnymi okolicznościami ani że dochowała wszelkiej staranności wymaganej z uwagi na te okoliczności.
- 49 W związku z powyższym należy oddalić zarzut pierwszy jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 65 rozporządzenia nr 874/2009

- 50 W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, w pierwszej kolejności, że nie otrzymała wysłanego przez CPVO w dniu 10 stycznia 2022 r. przypomnienia o płatności dotyczącego nieuiszczonej opłaty rocznej, i zarzuca CPVO, że naruszył art. 65 rozporządzenia nr 874/2009 w ten sposób, że nie przedstawił dowodu skutecznego doręczenia i otrzymania tego doręczenia. W drugiej kolejności skarżąca sprzeciwia się w sposób ogólny temu, aby konto użytkownika MyPVR można było uznawać za oficjalną metodę doręczania dokumentów lub decyzji w rozumieniu rozporządzenia nr 2100/94 i rozporządzenia nr 874/2009, a w konsekwencji kwestionuje możliwość zastosowania ogólnych warunków korzystania z elektronicznych systemów komunikacji wychodzącej z CPVO i skierowanej do CPVO (zwanym dalej „ogólnymi warunkami MyPVR”), określonych w decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r.
- 51 CPVO nie zgadza się z argumentacją skarżącej.
- 52 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy konto użytkownika MyPVR może zostać uznane za oficjalną metodę doręczania dokumentów lub decyzji w rozumieniu rozporządzeń nr 2100/94 i nr 874/2009. Jako że w niniejszej sprawie nota ustalająca wysokość opłaty rocznej z dnia 27 października 2021 r. i przypomnienie o płatności z dnia 10 stycznia 2022 r. zostały przekazane za pośrednictwem konta użytkownika MyPVR, należy zbadać ważność tego konta jako oficjalnej metody doręczeń w odniesieniu do tych dwóch dokumentów.
- 53 Zgodnie z art. 79 rozporządzenia nr 2100/94 CPVO doręcza z urzędu wszelkie decyzje i wezwania, a także informacje i komunikaty, których data doręczenia rozpoczyna bieg terminu albo jeżeli doręczenie jest wymagane na podstawie innych przepisów tego rozporządzenia lub przepisów przyjętych na podstawie owego rozporządzenia, albo jeśli tak zarządził prezes CPVO. Doręczenia mogą być dokonywane za pośrednictwem właściwych do spraw odmian roślin urzędów państw członkowskich.
- 54 Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie, jako że nota ustalająca wysokość opłaty rocznej z dnia 27 października 2021 r. i przypomnienie o płatności z dnia 10 stycznia 2022 r. wyznaczyły skarżącą podlegający dochowaniu termin, trzeba je uznać za „informacje [lub] komunikaty, od daty doręczenia [których] liczy się termin” w rozumieniu art. 79 rozporządzenia nr 2100/94.
- 55 Artykuł 64 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 stanowi, że dokumenty lub ich kopie dotyczące czynności wymagających doręczenia zgodnie z art. 79 rozporządzenia nr 2100/94 doręcza się drogą elektroniczną, zgodnie z zasadami ustalonymi przez prezesa CPVO, lub za pośrednictwem poczty listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.
- 56 Z brzmienia art. 64 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 wynika, że, po pierwsze, komunikaty i informacje CPVO, które rozpoczynają bieg terminów w rozumieniu art. 79 rozporządzenia nr 2100/94, mogą być doręczane drogą elektroniczną, a po drugie, że zasady takiego doręczania drogą elektroniczną są ustalane przez prezesa CPVO.
- 57 Zgodnie z art. 64 ust. 4 rozporządzenia nr 874/2009 w dniu 20 grudnia 2016 r. prezes CPVO przyjął decyzję w sprawie komunikacji elektronicznej wychodzącej z CPVO i skierowanej do niego.

- 58 Artykuł 3 akapit pierwszy decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. stanowi, że CPVO udostępni platformę komunikacji elektronicznej na swojej stronie internetowej „www.cpvo.europa.eu”, która pozwoli użytkownikom otrzymywać, wyświetlać, drukować i zapisywać wszelkie dokumenty i informacje dostępne drogą elektroniczną przekazane przez CPVO oraz odpowiedź na informacje i wnioski dotyczące danej sprawy, a także inne dokumenty. Owa przestrzeń komunikacji elektronicznej („konto użytkownika”) jest przestrzenią o ograniczonym dostępie i będzie nosić nazwę „MyPVR”.
- 59 Artykuł 3 akapit czwarty decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. przewiduje, że kiedy tylko zakończy się faza projektowania i testowania MyPVR, konto to da możliwość otrzymywania drogą elektroniczną wszelkich komunikatów pochodzących od CPVO. Jeżeli użytkownik wybierze tę opcję, CPVO będzie dokonywać wszelkich doręczeń w formie elektronicznej za pośrednictwem tego konta użytkownika – poza wypadkami problemów technicznych.
- 60 Zgodnie z art. 4 akapit pierwszy decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r., od chwili gdy użytkownik aktywuje opcję pozwalającą na komunikację z CPVO drogą elektroniczną, wszystkie oficjalne doręczenia dokonywane przez CPVO dostępne w formie elektronicznej będą mu przekazywane za pośrednictwem MyPVR. Dokumenty dotyczące czynności, w odniesieniu do których art. 79 rozporządzenia nr 2100/94 przewiduje doręczenie z urzędu, będą doręczane za pośrednictwem MyPVR.
- 61 Zgodnie z art. 6 decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. zawarte na stronie internetowej CPVO ogólne warunki korzystania dotyczące komunikacji elektronicznej wychodzącej z CPVO i skierowanej do CPVO, prowadzonej za pośrednictwem MyPVR, dokonają dalszego uściślenia koniecznych narzędzi elektronicznych, warunków z nimi związanych i wymogów technicznych, którym podlegają informacje lub komunikaty elektroniczne wychodzące z CPVO i do niego skierowane oraz obowiązków użytkownika, na które ci ostatni muszą wyrazić zgodę.
- 62 Należy stwierdzić, że odmiennie od tego, co twierdzi skarżąca, z art. 3 akapity pierwszy i czwarty oraz z art. 4 akapit pierwszy decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. – o których mowa w pkt 58–60 powyżej – wynika, że wszystkie komunikaty i informacje, w tym te objęte art. 79 rozporządzenia nr 2100/94, mogą być przekazywane za pośrednictwem konta użytkownika MyPVR, pod warunkiem że użytkownik aktywował opcję pozwalającą CPVO na komunikowanie się z nim drogą elektroniczną.
- 63 Ponadto art. 6 decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r., o którym mowa w pkt 61 powyżej, przewiduje, iż warunki ogólne MyPVR dokonają dalszego uściślenia koniecznych narzędzi elektronicznych, warunków z nimi związanych i wymogów technicznych, którym podlegają informacje lub komunikaty elektroniczne wychodzące z CPVO. Co za tym idzie, możliwość stosowania tych warunków ogólnych nie może być w dalszym ciągu kwestionowana.
- 64 Co więcej, pkt 4 lit. b) wersji 3.0 warunków ogólnych MyPVR potwierdza, że jeżeli użytkownik wybrał komunikację drogą elektroniczną, CPVO doręcza mu w sposób ważny decyzje, komunikaty i inne dokumenty drogą elektroniczną za pośrednictwem jego konta użytkownika, z wyjątkiem sytuacji, kiedy okaże się to niemożliwe ze względów technicznych lub kiedy określone funkcje tego konta są w trakcie opracowywania. W takich przypadkach mogą zostać dopuszczone, jako uzgodniona metoda doręczeń, komunikacja elektroniczna za pośrednictwem poczty elektronicznej lub wszelkich innych ważnych środków komunikacji.

- 65 Co za tym idzie, twierdzenie dotyczące niezgodności z prawem konta użytkownika MyPVR jako jednej z oficjalnych metod doręczeń nie może zostać uwzględnione.
- 66 Niemniej, z art. 3 akapit czwarty i z art. 4 akapit pierwszy decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r., a także z pkt 4 lit. b) wersji 3.0 warunków ogólnych MyPVR wynika, że korzystanie z MyPVR jako oficjalnej metody doręczeń podlega wymogowi, aby użytkownik aktywował opcję pozwalającą CPVO na komunikowanie się z nim drogą elektroniczną.
- 67 W tym względzie należy zauważyć, że nie jest sporny między stronami fakt, że skarżąca wybrała komunikację drogą elektroniczną, za pośrednictwem MyPVR, w rozumieniu przepisów wymienionych w pkt 66 powyżej. Ponadto z załącznika C.2 do odpowiedzi na skargę CPVO z dnia 19 września 2023 r. wynika, że w dniu 12 lutego 2021 r. skarżąca wyraziła zgodę na wersję 3.0 warunków ogólnych MyPVR, potwierdzając w ten sposób decyzję o wyborze komunikacji drogą elektroniczną.
- 68 Zgodnie z pkt 2 wersji 3.0 warunków ogólnych MyPVR użytkownicy zobowiązują się korzystać z konta użytkownika w szczególności w celu otrzymywania informacji i dokumentów przekazywanych przez CPVO. Komunikacja elektroniczna za pośrednictwem poczty elektronicznej może zostać zatwierdzona jako dopuszczony środek komunikacji jedynie w przypadku, gdy platforma okaże się nieodpowiednia do tego celu. Ponadto pkt 2 akapit drugi owej wersji stanowi, że korzystając z konta użytkownika użytkownik zobowiązuje się wywiązywać się z obowiązków wymienionych w akapicie pierwszym tego punktu.
- 69 Tym samym nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że korzystając z konta użytkownika i wyrażając zgodę na warunki ogólne MyPVR, skarżąca zaakceptowała otrzymywanie komunikatów i informacji od CPVO za pośrednictwem jej konta użytkownika MyPVR.
- 70 Wobec powyższego należy oddalić twierdzenie dotyczące niezgodności z prawem MyPVR jako oficjalnej metody doręczeń dotyczących skarżącej.
- 71 W drugiej kolejności, co się tyczy podnoszonego naruszenia art. 65 rozporządzenia nr 874/2009 w ten sposób, że CPVO nie przedstawił dowodu skutecznego doręczenia i otrzymania przypomnienia o płatności wysłanego w dniu 10 stycznia 2022 r., należy uściślić, że z akt CPVO wynika, iż owo przypomnienie zostało wysłane za pośrednictwem MyPVR. Tym samym art. 65 rozporządzenia nr 874/2009, odnoszący się do doręczeń za pośrednictwem poczty, nie znajduje zastosowania w omawianym przypadku. W tym względzie należy odnieść się do art. 64a rozporządzenia nr 874/2009 dotyczącego doręczeń drogą elektroniczną lub za pomocą innych środków technicznych.
- 72 Artykuł 64a ust. 1 rozporządzenia nr 874/2009 stanowi, że doręczenia drogą elektroniczną dokonuje się przez przesłanie cyfrowej kopii dokumentu, który ma zostać przekazany. Doręczenie uznaje się za wykonane w dniu, w którym zostało otrzymane przez adresata. Prezes CPVO ustala szczegóły doręczania drogą elektroniczną. Zgodnie z art. 64a ust. 3 tego rozporządzenia prezes CPVO ustala szczegóły doręczania za pomocą innych form technicznych komunikacji.
- 73 Podobnie jak zostało to uczynione w pkt 67–69 powyżej, należy ponownie przypomnieć, że skarżąca wyraziła zgodę na otrzymywanie komunikatów i informacji od CPVO za pośrednictwem MyPVR. W tym względzie należy również przypomnieć, że zgodnie z art. 4 akapit pierwszy decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. od chwili, gdy użytkownik aktywuje opcję pozwalającą na

komunikację z CPVO drogą elektroniczną, wszystkie oficjalne doręczenia dokonywane przez CPVO dostępne w formie elektronicznej, w tym dokumenty dotyczące czynności wymagających doręczenia zgodnie z art. 79 rozporządzenia nr 2100/94, będą mu przekazywane za pośrednictwem MyPVR. Co za tym idzie, MyPVR powinno zostać uznane za jedyną oficjalną metodę przekazywania oficjalnych doręczeń, w tym doręczeń przewidzianych w art. 79 rozporządzenia nr 2100/94.

- 74 A zatem, na mocy art. 4 akapit pierwszy decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. CPVO doręczył skarżącej, za pośrednictwem MyPVR, po pierwsze, w dniu 27 października 2021 r., notę ustalającą wysokość opłaty rocznej, a następnie, w dniu 28 października 2021 r., automatyczną wiadomość poczty elektronicznej, i po drugie – w dniu 10 stycznia 2022 r. – przedmiotowe przypomnienie o płatności wzywające ją do uiszczenia niepokrytej opłaty rocznej zgodnie z art. 83 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94, a następnie, w dniu 11 stycznia 2022 r., automatyczną wiadomość poczty elektronicznej.
- 75 Co się tyczy skutecznego doręczenia przypomnienia o płatności z dnia 10 stycznia 2022 r., art. 4 akapit czwarty decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r. precyzuje, że decyzję lub każdy inny dokument uważa się za doręczone z upływem siódmego dnia następującego po dniu, w którym wiadomość poczty elektronicznej została wysłana do użytkownika celem powiadomienia go, że cyfrowa kopia decyzji lub innego dokumentu została zapisana przez CPVO na jego koncie użytkownika. W omawianym przypadku z powyższego należy wywieść, że przypomnienie o płatności z dnia 10 stycznia 2022 r. należy uznać za doręczone w dniu 18 stycznia 2022 r., to jest siódmego dnia następującego po dniu 11 stycznia 2022 r., czyli dniu wysłania automatycznej wiadomości poczty elektronicznej informującej skarżącą o zapisaniu spornego dokumentu na jej koncie użytkownika.
- 76 Poza tym, zgodnie z art. 4 akapit piąty decyzji prezesa CPVO z dnia 20 grudnia 2016 r., jeżeli użytkownikowi nie udaje się zapoznać z decyzją lub każdym innym dokumentem, powinien on poinformować o tym niezwłocznie CPVO. Należy stwierdzić, że w omawianym przypadku skarżąca nie poinformowała CPVO o jakimkolwiek problemie z dostępem do przedmiotowych dokumentów.
- 77 W konsekwencji nie można zarzucać CPVO, że nie doręczył przypomnienia o płatności z dnia 10 stycznia 2022 r. W braku dowodu przeciwnego przedstawionego przez skarżącą owo przypomnienie uważa się za otrzymane przez nią w dniu 18 stycznia 2022 r. Twierdzenie to należy zatem również oddalić jako bezzasadne.
- 78 W świetle powyższych rozważań należy oddalić zarzut drugi, a w konsekwencji oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 79 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 80 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem CPVO – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Romagnoli Fratelli SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Schalin

Nömm

Steinfatt

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 kwietnia 2024 r.

Podpisy